

MARIJIKIN OGRAČEK

VERSKO-VZGOJNI MESEČEN LIST ZA NAŠO MLADINO.

Namen lista je srca mladine napuniti z Marijinimi jakostmi i z čistimi dohodki podpreti sirotišnico Deteta Marije v Turnišči. Cena letno 4 D., na pos. naslov 5 Din. Vrednik: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slov. Krajina

DEVICA PREMILA,
NAJ NAŠA MLADINA
V OGRAČEKI TVOJEM
PRI TEBI SE ZBIRA!

P. Quadrupedani:

Kažipot za pobožne duše.

Pokorščina.

5. Bog naše duhovno stanje — stanje naše duše — ne razodeva nam, nego onomi, ki je pozvani, da jo namesto njega oskrbuje. Vtešiti se moremo, če nas duhovni vodnik zagotovi, ka smo na dobroj poti i ka vživamo i mam božo milost i smilenost. Mi se moremo z vsem, predvsem pa v toj zadevi pokoravati. Po navuki sv. Janoša od križa, gizdalinstvo i pomenklistvost v veri razodeva, če se što nemre vdati i pokoriti svojemi duhovnomi vodniki.

Sv. Frančišek Sal. piše sledeče: „Lejko se nam pripeti, ka ne čütimo nikakše tolažbe od zapovedane duhovne vaje, dokeč druge, štere si sami po svojoj voli odeberamo, nas napolnjujejo z tolažbov; ali vrednost kakše dobrote se nemre meriti po občütenoj tolažbi. Včinjeni iskati svoje zadovolstvo, to bi telko pomenilo, kak nehati sad i segati za cvetom. Vekši hasek maš, ka po voli predstojnikov činiš, kak pa ka svojo gorečnost doprineseš. Ar pri slednjem ma glavno vlogo naša medsebojna lübezen, štera pod videzom dobrega šče samo sebi dopadnoti“. (Istinska pobožnost 8. 21)

6. Dužnost duše je pokoriti se. Dosledno se more podignoti nad greh i premagati straj. „Včasi tak čütimo — piše sv. Bonaventura ka če bi delali proti svojoj dušnojvesti, čeravno tak činimo iz pokorščine; tak se nam vidi, ka bi grešili, pa nasprotno mam velki najem.“

„Zaproši zato — piše sv. Frančišek — duhovnoga vodnika, naj ti določijo pobožne vaje, štere moraš zvršavati. S tem bodo pridobila na svojoj vrednosti, ar zasluga pokorščine je povekša. Blaženi so pokorni, ar jih Bog ne püsti, ka bi zajšli na krivo pot“.

7. Ne je pa zadostno, ka bi pokorščina bila merilo naših zvünešnjih činenj, nego naš razum i naša vola more biti napunjena z duhom tak, ka to ščemo, ka nam veleva pokorščina i da vse vervlemo, ka nam pokorščina zapoveduje vervati. Ravno notranja vdanost je glavni smiseo sv. pokorščine. — Bogi se ne dopadne dar (žrtev), štere smo ne doprinesli v duhi i pravici. (Sv. Jan. 4. 23.)

Zveličar je etak pravo svojemi lüblenomi vučeniki sv. Petri: „Dokeč si mladi bio si se sam opazüvao i si hodo, kde si šteo; ali kda se boš postarao, boš roke položo vstran i te bo opasao drugi i pelao ta, kam neščeš.“ Šteri so novinci v božoj lübavi se samo opasüjejo i se telko zatajüjejo, kelko se njim to ravno vidi. Sami si odeberajo zatajüvanja, sami odpovedi, sami si določajo pobožne vaje, svojo volo izvršavlejo v zvezi z božov. Što

pa je že mojster, strokovnjak v tom posli, te se plústi, ka ga drugi opašejo i zvežejo; te vdano sprejme na njegov šinjek naloženi jarem i hodi po poti, po šteroj svojevolno nebi hodo nikdar. Tudi oni odložijo svoje roke, ar premagajo svoja nagnenja, volno sledi, o proti svojoj voli i na vse pravijo: „Pokorščina je najlepši aldov“. Na te način dičijo Boga i telo i dūšo križajo“. (Pisma Sv. F. Sol. 9, 12.)

Posvečujoča milost.

Kak Bog smrtni greh sovraži, ali z drugimi rečmi, kak nezgruntano draga je posvečujoča milost, nam posvedoči sledeči vzgled:

Misli si, da bi Bog tvojo dūšo stvoró že pred sto leti. Zdaj bi plavala nevidno kak angel po zemli i bi si iskala mater, od štere bi sprijala človeče telo. Bog bi ti dao popolnoma na tvojo volo. Kakšo mater bi si šteo zebrati, takšo bi ti dao. Če bi šteo meti najbogatejšo ženo na sveti, bi ti to dao; če bi šteo meti najlepšo ženo za svojo mater biti to dao; če bi šteo meti najmogočnejšo kralico za svojo mater, bi ti to dao. Štero bi si dūša tvoja zvolila, to bi njoj Bog dao. — Zdaj si pa ešče misli, ka bi ti toj svojoj materi šteo dati, ka bi naj mela i bi ti dobri Bog tudi to dao. On je vsemogočen, lahko bi dao. Ka bi šteo dati svojoj materi? Iz globočine morja bi šteo meti najdragše bisere, iz sredine gore najdragše kamenje, iz toga bi dao napraviti prekrasno hišo na najlepšem kraji cele zemle. V toj hiši bi prebivala tvoja mati. Tū bi se ti šteo naroditi. Vidiš, takša bi bila tvoja mati, če bi si jo ti sam po svojoj miloj voli mogeo zbirati. Vse, ka bi si najlepšega mogeo zmisliti, bi svojoj materi šteo dati.

Nego to bi bile samo tvoje žele i tudi ostanejo. Samo *eden* si je lahko zbirao mater po svojoj miloj voli: Sin boži. Vso večnost, gda je prebivao pri Bogi Oči, je mislo, ka vse da svojoj materi, da jo napravi tak lepo, tak veličastno, kak se spodobi za mater božo. I ka je Bog v svojoj neskončnoj božanskoj modrosti najšeo tak zvišenoga za svojo mater? Eden sam dar je spoznao za zadosta lepi — prelepi, da podigne človeče stvorenje do časti matere bože: posvečujočo milost. S tem prekrasnim vencem je okinčao dūšo matere Marije i od navdūšenja vriskao: Zadosta lepa si, zadosta lepa, da postaneš moja mati! I nikšega drugoga dara njoj nej dao. Ne bogastva: pomisli samo na betlehemske jaslice; ne časti: pomisli na siromaškoga tesara Jožefa v Nazareti; ne veselja toga sveta: bila je mati bolečin.

Pa zakaj, zakaj Bog svojoj materi ne dao ešče kaj drugoga? Ali je pozabo na njo?: Bog ne more kaj pozabiti! —

Ali njoj je ne privoščo?: Bog svojo mater neizmerno lübo i jo lübi! — Ali njoj je ne mogeo dati?: Bog je vsemogočen. On bi svojoj materi lahko dao najlepše, ka je najšeo v vsem veselstvi, pa če bi bilo mogoče eše kaj lepšega, ka nega nindri na sveti, bi Bog svojoj materi lahko posebi stvorio to lepoto. Ali ne je bilo potrebno. Posvečujoča milost sama je bila tak lepa, da kaj lepšega tüdi Bog sam ne more najti i stvoriti. Devica Marija je bila milosti puna. Ona nikdar niti najmenšega greha ne mela. Tüdi poprijetoga greha ne. Zato je njeno düšo kinčo te prelepi venec milosti, na šteroga niti tenja greha nikdar ne spadnola. I to je bilo zadosta. Ja, več sploj ne bilo mogoče. Bog bi lahko stvorio dosta lepši svet, kak je te, ali lepše žene kak je Marija, Bog ne mogeo stvoriti pravi sv. Bernard. I ka je ta Marijina lepota? Njena zvünešnjost? Ne! Njena düša, ovenčana s posvečujočov milostjov! Posvečujoča milost je te najdragši dar, kiga tüdi Bog sam lepšega nikomi ne more dati, tüdi svojoj materi Mariji ga ne mogeo dati. Posvečujoča milost včini človeka Bogi spodobnoga! Stvar na dvej nogaj, maloga črvička včini milost spodobnoga svojemi Stvoriteli i Stvoriteli vsega sveta — vsemogočnomi Bogi!

Ali sta spoznala, brat i sestra, ka je posvečujoča milost? Kak zaistino nezgrüntana vrednost je to. Več kak vse zlato i srebro i vse bogastvo toga sveta.

Če nemaš smrtnoga greha, je tvoja düša okinčana s posvečujočov milostjov. Če pa samo en sam smrtni greh včiniš, pravimo edna sama prostovolna nespodobna miseo, si zgübo te džündž, si zgübo vso svojo vrednost. Iz neizmerno zvišenoga trona detinstva božega si bio vrženi dol med najgnüsnejše grdobe hüdogo düha. Od bogipodobnoga si postano vragipodoben! To napravi en sam smrtni greh!

Pa eše nekaj nam rasvetli vrednost življenja milosti naše düše: križ na gori Kalvariji. Bog, Gospod vsega sveta, vseh zvezd, Gospod nebe i zemle stopi na edno malo kruglo med drugimi velikimi zvezdami, na zemlo i tü na gori Kalvariji krvari na križ pribit, dokeč ne skrvvari do zadnje kaplice krvi.

Pitamo se, zakaj je sploj Jezuš to včino? Zakaj je sprijaio tak bridko trpljenje, da bi lahko ostao neskončno blaženi v nebesaj? Samo zato, da bi nam nazaj zaslüžo milost posvečujočo, štero sta zapravila prviva človeka s svojov nepokorščinov.

Gda sta Adam i Eva grešila, sta zgübila najlepši kinč, ki njima ga je Bog pri stvorenji dao, posvečujočo milost, bogipodobnost. Brez te bogipodobnosti pa nesta mogla priti v nebesa,

gde bi gledala Boga od lica do lica. Kak ne bi smeo priti pred sv. očo papo ves zamazani, ka se ne bi prle mujo, tak tudi človek ne smeo priti več pred Boga, gda si je zamazao dušo z grehom, ka si je prle ne bi očisto i si znova dao čisto obleko — posvečujočo milost. Ta obleka duševna, milost, je pa tak draga, da se za nikše peneze ne da kupiti i si je tudi z nikšimi prošnjami ljudje ne bi mogli od Boga sprositi, nego tu je mogeo sam Sin boži priti na zemlo kak človek i s svojim lastivnim življenjem je komaj nazaj zaslužio to ka je človek zavolo greha zgubo.

Teda samo zato je Sin boži človek postano i na križnom drevi v strašnij mokaj skrvario, da bi ti zaslužio posvečujočo milost. Jezušovo življenje, življenje Boga človeka je bilo cena za posvečujočo milost. Iz toga vidiš, da je posvečujoča milost več vredna kak jezerke i milijonke. Jezuš (naj mi ne zameri, da tak mešetarsko od Njega govorim) je vendar več vreden kak vsi milijoni sveta. I denok je posvečujoča milost koštala Jezušā samoga.

Gda s smrtnim grehom zgubiš posvečujočo milost, si s tem zgubo vrednost Jezušā samoga. Odao si Jezušā!! I le pomisli, za kaj vse ljudje ne odavlejo Jezušā! Za kakše nikaj vredne reči, od šterij ščista nikaj nemajo: čemeren si. Ne veš, gde bi si ohlado čemere i grdo prekuneš. Smrtni greh si včino. Zgubo si posvečujočo milost, odao si Jezušā. Kelko si dobo za Njega? Nikaj! Nezgrüntano bogastvo si ta dao — za nindri nikaj, samo zato, ka si si ne šteo malo nature potreti! — Pio bi rad. Penez nemaš. Vkradneš 100 Din. Smrtni greh. Posvečujočo milost, Jezušā samoga zgubiš! Za 100 Din si odao Jezušā! Pa je ne več vreden? Za bogastvo vsega sveta ga ne moreš kupiti, ti ga pa odaš za 100 Din? — Nečisti greh včiniš, pet minut vžitka! Milost posvečujočo zgubiš, Jezušā odaš za samij pet minut veselja!!

Človek boži! Ali ne vidiš, da se ti pamet obrača, gda pomisliš, za kak nikajvredne reči odavleš Jezušā! gda smrtno grešiš?! Nikaj drugo ti ne bi trbelo, samo malo več vole, da se greha ščeš čuvati. Če ti je pa vseedno, če zdaj tak brez-pametno gospodariš z bogastvom svoje duše — no ja, vej dugo ne boš. Samo do zadnje vöre. Te se pa srečaš z Jezušom samim. On pa ne bo gledao na to, kak močen, kak lepi, kak bogat, kak hirešen si bio na zemli, nego samo to, kelko posvečujoče milosti si si spravo, štero ti je on za svoje življenje kūpo.

Življenjske svete Zite, služeeke dekle patrone služkinj.

Smrt sv. Zite.

Pokop se je dugo zavlekeo, ar so prihajali k njoj v trumaj siromaki i pohablenci, ki so tū zadobili zdravje i moč. Telo pokojne je ostalo v cerkvi. Šče v vekših trumaj so prihajali za par dni, gda iz tela začno teči čudoviti oli. Lūdstvo je te oli nūcalo za betežnike. Prišli so do zaključka, ka bo najbolše zakopati Zitine ostanke na poseben kraj.

Sv. Zita, služeečka dekla,
prosi za naše vse dekle, posebno
služeečke, ka čiste ostanajo.

Zobston bi šteli popisati Zitin veličasten sprevod. Vnožine so se vsipale na kraj; šteri so pa Zito poznali, so jako jokali i so se ne mogli ločiti od tak plemenite dūše. Končno so jo položili v čisto novo grobnico i tak je vboge služeečke dekle grob postao v kratkom časi jako znan.

Čüdeži po njenoj smrti.

Telo je počivalo v grobi, a narod je v šeregaj hodo k njoj proseč je pomoči. Zgodilo se je vsikdar več čüdežov i gda so se püşpek osvedočili o istinitosti čüd, so zapovedali, ka so prenesli drevo na oltar v cerkev sv. Friderika.

Ar se je dogajalo telko čüd, je že za štiri leta po njenoj smrti papa Mikloš III. dovalo njeno splošno češčenje i določo svetek aprila 27., na obletnico njene smrti.

Dühovnik cerkve sv. Friderika, Jakob, je na čast sv. Ziti dao zozidati kapelo l. 1321., stene te kapele so zoslikali s krasnimi podobami, štere predstavljajo čüdeže sv. Zite.

Ali komaj 300 let po njenoj smrti l. 1651., so prenesli njene ostanke v to kapelo. Z dovolenjom püşpeka toga mesta so odprli drevo, a na začüdenje so vidli, ka je telo ostalo po tak dugom časi nespremenjeno. Bila je, kak bi spala; s sklenjenimi rokami je ležala, tak da bi zaspala med molitvijov. Telo so predjali iz kamene trüge v krasno drevo. Oblekli so jo v zlatom obšito obleko, na glavo so njoj djali krasno korono. L. 1652. maja 20. so jo položili v ešče lepše drevo na oltar, ka bi lüdje leži prihajali k svetnici.

Trije uradno zapriseženi svedoki so pod prisegov zabeležili izjave oseb, šteri so bili svedocje čüdežov: Kanieri Fatinelli, de Migliore, Pino.

Znani pravnik Ugolin je iz Parme poročao, ka zna za 50 lüdi različne narodnosti, šterim se je na čüdežnom mestu vrnolo zdravje. Med temi so bili slepi, nemi, glühi, ranjenci i nori.

Življenjepisec sv. Zite je bio sam svedok, ka so mrtva deca pri njoj oživela. Starišje te dece so prisegnoli na sv. pismo, ka so se omenjeni čüdeži zaistino zgodili.

Brezštevilni tujci so prihajali v te kraj, ka bi zadobili zdravje.

Šenejški Marija de Griew Vilmoša hči je bila od 10 leta slepa i hroma. Odločila se je, ka de romala k teli sv. Zite i tak je pod pazitelstvom prispela v mesto Lukko. Gda je tü vroče molila k sv. Ziti, se njoj je povrno vid i ozdravela je popunoma.

Te čüdež potrjujejo svedoki Fatinelli de Miglore, Seuani Jakob i Virjani Matej. Zitiin gojenec Fatinelli Peter je dosta potüvao zavolo küpčije. Med potüvanjom je zbetežao i beteg se njemi je vsikdar bole povekšavao. Že je čakao na smrt, a spomno se je sv. Zite, vroče je molo k njoj, naj ga obvarje smrti, naj ne püsti, ka bi vmro tak daleč od rodbin. Naslednjo noč, gda je molo, je naednok postala hiša svetla i edna ženska v krasnoj obleki je stala pred njim. Spoznao jo je — bila je Zita

— i jo vroče proso: „Oh, Zita, zakaj si me zapuščila? Pa si ne znala, da sem sam od vseh zapuščen? Glej, vmiram daleč od svojih, prosim te smiluj se me, pomagaj mi!“ „Peter!“ — je odgovorila Zita. „Ne žalosti se, bodi batriven!“ „Što so te tovarišice?“ je pitao znova betežnik. „Ne bodi radoveden, mej samo čiste misli!“ S temi rečmi je preminola. Peter se je potolažo, vstano i čüto ka se njemi moči vračajo i vrno se je zdrav k svojemi rodi.

Eden ribič: Madriano Torsello je v te čüde ne vervao, nego se je norčaro iz teh dogodkov.

Nešternoga dneva je vido, ka nesejo k grobi sv. Zite ednoga betežnika. „Kama idete“, jih je pitao. — „Položite toga človeka na zemlo, jaz ga prve ozdravim kak ona“. — Ne je šče dokončao zadnjih reči, je že obnemo i je mrmrao nerazumlive reči. Boža roka je vdarila nesrečnoga nevernika. Na tretji den je sám romao v cerkev sv. Friderika i na kolenaj proso odpuščenje od svetnice.

Nazadnje je bos i z vajatjov okoli šinjeka obiskao vse znamenitejšje cerkvi mesta Lukke i proso Gospoda, ka njemi naj na zaslúženje svete Zite povrne zdravje. Po tom se je povrno v cerkev sv. Friderika, poklekno pred oltar sv. Zite i jo vroče proso, ka njemi naj povrne zdravje. Nazadnje se je sv. deklj smilo te človek i njemi je povrnola govorico.

Dugo je šče potom živo i bio vroči častilec sv. Zite. Te čüdež je zabeležo svedok Fatinelli de Migliore i se je zgodo aprila 30. 1. 1300.

Ešče dosta drugih čüd se je zgodilo, šterih pa ne bomo vse opisali. Zavolo njih jo je papa Leon X. prišteo k svetnicam. Kak velko veselje je bilo v domovini te dekle, se ne da popisati.

Aprila 27. je veselja den za mesto Lukko i njeno okolico. Na te den je mesto puno cvetja i je spodobno krasnomi vrti.

Mladina prihaja z bregov s cvetjoma v rokaj; cvetje spomina na čüde, zato je blagoslovijo i ž njim doma kinčijo kep Matere Bože, pred šterov gori večni posvet. Vsakši večer moli družina k sv. Ziti, naj jih vzeme pod varstvo.

Daj Bog, ka bi to sv. deklj tudi pri nas tak častili, bar oni, ki hodijo isto pot, kak je hodila ona.

V cerkvi sv. Barbare v mesti Krakow je kep sv. Zite, šteroga so kupile služeečke dekle z zbranimi penezi. Tudi tu se jako sveti 27. aprila. Tri dni pred tem svetkom majo dekle duhovne vaje zajtra ob 5. Ta cerkev je pri toj priliki napunjena. Na te den je kratka predga, nato pa sv. meša pred kepom sv. Zite. Kep je na te den pun cvetja, šteroga prinesejo tudi služeečke dekle. Oltar je pun gorečih sveč, štere bi njim naj do-

kazale, kak blüzi pri njih je sv. Zita. Med sv. mešov sprejme na stotine služeečkih dekeo sv. prečiščavanja.

V cerkvi sv. Barbare so tüdi ostanki sv. Zite. Iz Rima jih je prinesla neka grofica v ednoj srebrnoj kaštulici, štera ma obliko križa i je krasno izdelana. Na podoben način počastijo sv. Zito te den tüdi v drugih mestaj, posebno še v mesti Lwivowi.

Dopunilo.

Žela našega Gospoda je, da naj ne častimo samo svetnike, liki ka hodimo tüdi po njüvih stopnjah.

Nišče zmed nas nemre praviti, da je ne zmožen nasledüvati Zitine jakosti. Vsakši se naj trüdi, ka de živo ponizno, tiho, bogaboječe i marlivo i če je tüdi v služeečkom stani, naj lübi Boga vsikdar i povsedi, posluššen naj bo i boga naj tiste, štere je Bog nad njega postavo. Tak je bio pokoren na zemli Jezuš Kristuš, takšo peldo nam je zapüstila sv. Zita, ki nam je zdaj velka svetnica i priprošnjica.

Trüdimo se, ka de vsakši, što časti to svetnico, lahko pravo: „Stopiti morem na stopnje te svetnice, posebno pa za to jakost!“ Pogosto se pitajmo: se li zaistinsko trüdimo nasledüvati sv. Zito v njenoj jakosti, nedužnosti, potrplivosti pa tüdi v krivičnom trpljenji i mirnom življenji? Daj Bog, ka bi vsi, posebno tisti, ki služijo, razmili te reči, ka bi zlúbili svoj stan i ka bi v spunjavanji dužnosti najšli svoj düšni mir i bi se tak približali nebeskomi kralestvi, bi vsikdar častili i poštuvali veliko svetnico, štera njim kaže pot po šteroj naj hodijo. To naj da Bog i sv. Zita!

Po knigi: Riedl Kazimir: Življenje sv. Zite.

Ne plj!

Alkohol vniči živlenjske celice. Če hiša nema shrambe, kamre z živežom, gde se te shranjüje, prejde. Od glada vmerjejajo njene kotrige, ar brez živeža ne mogoče živeti. Živlenjska celica za hišo je shramba z živežom. Če pride ropar pa sprazni hrambo, gladüjejajo člani družine. I če si shrambe ne napuni jo znova, je gotova smrt.

Ropar za človeče kotrige, šteri njim jemle prepotreben živež, je alkohol. Vučenjaki so davali alkohol raznim stvarim i so čüdivitim posledicam prišli na sled. Morske živalice, štere vsikdar svetijo, so po alkoholi zgübile popolnoma to svetlobo. ravno po toj svetlobi so spoznali pretečo njim nevarnost i so se je ognole, to je zgrablivih velikih rib, so zdaj po alkoholi postale rob, plen vsakoj vekšoj stvari, ar je ne morejo več opa-

ziti. Druga bitja so zgubila po alkoholi svoje gibanje, gobe, štere pretvarjajo edno reč v drugo, so po alkoholi postale mrtve, kak kamen. Vse to je jasno pokazalo i pokaže, da alkohol napada življenjske celice, življenjske klice. Naše telo ma na jezero-jezer milijon življenjskih klic, štere hrani krv i štere nas tak obdržijo pri življenji. Kak pa pride alkohol v telo, požene naglo krv po tej klicaj i da je čemer, če klice ovenejo: prebava je slabša, to je želodec ne kúha tak dobro, srce bole neredno bije, možgani so zmešani. Zato pa teliko norih gučov vu vinjenosti. Alkohol spiye s krvi oksigén, ali dúšik, šteri krv hrani i to napuni z kvarnov voglenov kislínov. To kislino plúča z odihavanjom toti mečejo v zrak, a v zadostnoj meri je ne morejo, ár so po alkoholi oslabilena.

Po alkoholi nastopijo navadno sledeči betegi: želodčni črevni našec, ali katár, protin, vapnenje žil, sladkorni (cukri) beteg i je stalna nevarnost za alkoholika kap, to je boží žlak. Draga mladina, ogibli se zato toga groznoga sovražnika, ki nesmileno preži na tvoje mlado življenje, da bi je vničo.

Marijinlm družbenicam!

Drage družbenke!

Vojska je naše življenje na zemlji! In me vse se vojskujemo pod Marijino zastavo in Marijinim varstvom! Ona je naša prava Mati, njej smo se popolnoma izročile, njej smo obljubile večno zvestobo, takrat ko smo v beli obleki in s prižgano svečo stale pred njenim oltarjem! Ne pozabimo tega nikdar. Posnemajmo torej Marijo, ki si je izvolila najboljši del. Služimo zvesto Bogu in ne zapustimo ga nikdar. A pomislimo še to! Ne le naša, ampak tudi drugih sreča je veliko odvisna od nas! Mislimo na to, že sedaj! Molimo v ta namen, posebno ta mesec. Prosimo Marijo da bode tudi druge združila z nami. Na tihem naj vsaka skrbi za svoje bližnje, — da bodejo blagega srca in mišljenja, da bodejo verni in krepostni! Kajti le take ljubi Marija! O da bi dovolj umele to lepo nalogo! Hčerke smo njene. In ravno sedaj moramo pokazati to najbolj! Prava Marijina hčerka je tista, ki je pripravljena darovati in žrtvovati za Njo vse, tudi življenje. Sestre! Kažimo v besedi in dejanju, da smo krščanske deklice, da je naša vodnica Marija. To naj bo naša največja čast, živeti natanko kakor je ona živela. Potem bomo najlepše izpolnile to, kar nam je naložil Vsemogočni in tako dosegle večno krono življenja. V bridkosti se zaupno ozirajmo na Marijo, ne obupajmo takoj, ko nastanejo težave, ampak spomnimo se na srce naše „N e b e š k e

Matere“, na tisto sveto trpeče srce, ki je bilo toliko in tolikokrat prebodeno z meči najhujših bolečin! Ona ni v svoji boli nikdar obupavala! V molitvi je dobivala moč — uteho! Ako nas hoče mamljivi svet zvabiti v svojo sredo, mislimo na Marijo ter pojdimo za njo. Bodimo prepričane, da ne zaide nikdar tisti, ki pri njej išče pomoči! Kogar Marija podpira, ta ne bo padel! Spomin na — Marijo, naj nam ne zapusti srca nikdar. Njeno ime naj bo redno v ljubezni izgovorjeno. Veselo mislimo na Njo. Zaupno jo kličimo v vseh nadlogah. Potem bomo lepo živele in bližnjemu veliko koristile. Kar bomo tu na tihem storile dobrega, bo obilo poplačano vsem! Živimo kot zveste hčere Marijine in njeno ljubeče milo oko bo zrlo na nas iz rajskih višav, a iz njenega blagega srca pa bomo sprejemale nove moči, viri ljubezni in materinske dobrote nam bodejo dani iz njega! Dvigajmo torej svoje srce k Njej, ki je naša najboljša Mati, — k Njej ki je naša pot in naš cilj, katerega bomo dosegle le, če bomo hodile po njenih potih. Podajmo ji svoja srca v ljubeč dar, — a naše ustnice naj vedno šepetajo: „Na veke zveste ljuba Mati, — Ti hčere hočemo ostati!“

Viktorija Razlagova.

Sestra pridi!

Sestra, veš za Mater svojo?
 Pridi, pojdi k nji z menojo,
 Zrla boš jo pred seboj!
 Vsa je lepa, — vsa v bliščavi,
 Kronico ima na glavi.
 Čisto gleda nje oko.
 K sebi vabi te ljubo:
 Sestra, pridi!!

Sestra, hvališ Mater svojo?
 Mnogo zate je trpela,
 Ko pod križem je medlela,
 Ko srce ji ranil meč,
 Meč bridkosti — preboleč.
 K nji zatekaj v tugi se,
 Ona milo vabi Te:
 Dete, pridi!

Sestra, slušaš Mater svojo?
 Jo pozdravljaš, — jo častiš?
 Moliš, ko pred njo klečiš?
 Delaš, kar Jo veseli? —
 Delaš, kar je v blagor Ti?
 Oj, če greh kdaj miče te,
 Mati Tvoja kliče te, —
 Otrok, pridi!!

Sestra, ljubiš Mater svojo?
 Oj, pohiti kamorkoli,
 Boljšega srca nikoli
 In nikoder ne dobiš,
 Dokler v svetu tem živiš!
 A ko vgasne luč očes,
 Mati pokliče te z nebes:
 Otrok, — pridi!

VIKTORIJA RAZLAGOVA.

Preganjana Cerkev v Meksiki.

„Ako vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil prej, ko vas“. (Jan. 15, 18.) „Če so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas“. (Jan. 15, 20.) Te Jezusove besede so se že mnogo-krat izpolnile in se izpolnjujejo tudi današnje dni. Svet sovraži Kristusovo Cerkev, kakor je sovražil Kristusa samega, ker njegovo kraljestvo ni od tega sveta.

Biti dober kristjan med današnjim pokvarjenim svetom, ni lahko, biti odločen katoličan, kadar nastane zatiranje in preganjanje Cerkve je junaštvo. Kristusov vojak mora biti vedno pripravljen, da da svoje življenje za svojega Odrešenika.

Katoliško Cerkev zatirajo bolj ali manj povsod. Čudno se nam skoro vidi, kako more nastati v krščanski državi preganjanje Cerkve. „A ko so ljudje spali, je prišel sovražnik in je prisejal ljuljko med pšenico“. (Mt. 13, 25.)

In v Meksiki je ljuljka pognala in hoče zadaviti pšenico. Pristaši satanovi s svojimi peklenškimi silami so na delu. S preganjanjem meksiške cerkve hočejo reformirati državo, ali odkrito povedano: v narodu zatreti vsako vero v Boga.

Vem, da vam je še dobro znano, kako je krvavela meksiška cerkev za Callesovega vladanja cela tri leta. Toda kri mučencev je bila le novo seme za nove kristjane.

Tega so se dobro zavedli novi preganjanci, ko so lani začeli znova boj proti veri. Zato zdaj hočejo vzeti kristjanom vsako versko oporo, hočejo zatreti njih versko notranje življenje v dušah samih, hočejo zabraniti ali vsaj omejiti sprejemanje sv. svestev, iz katerih prihaja milost in moč v duše.

Zato izganjajo škofo in duhovnike. Že zdaj je dovoljen za 100.000 vernikov en sam duhovnik in še ta mora imeti vsakokratno dovoljenje za maševanje in delitev sv. svestev. Šole so vse podržavili, verouk zbrisali iz šol, mladino pa vzgajajo v sovražstvu do vere. Tako mislijo strgati polagoma vero iz vseh src.

Katoliška cerkev v Meksiki trpi. Zgodí se, da vojaki odvedejo duhovnika med sv. daritvijo od oltarja; ljudstvo ga hoče braniti, pa namerijo na nje strojnice. In teče kri, kristjani umirajo, umirajo za svoje duhovnike, za svojo vero, za Boga. Poznajo namreč Kristusove besede: „Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame vsak dan svoj križ in hodi za menoj. Zakaj, kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil, kdor pa svoje življenje zaradi mene izgubi, ga bo rešil“. (Luk. 9, 23—24.) To se vedno zgodi, posebno kadar nastane preganjanje.

Meksiški katoličani so že preizkušeni v strastnem viharju Callesovega divjanja. Kot zdrave veje katoliške Cerkve vztra-

jajo v preganjanju, le tiho molče protestirajo proti krivicam, ki se jim gode :

Bilo je lani, ko so se zbrali meksiški kristjani, zbralo se jih je 30.000 in so šli s križem v procesiji, moški in ženske, mladi in stari, tiho z molitvijo v srcu v glavno mesto Meksiko. V mestu so se ustrašili dolge molčeče procesije. Nastopila je policija, nastopilo vojaštvo s strojnici, nekaj žrtev je padlo, a kristjani se niso dali splášiti, šli so mirno dalje, da se je ustrašilo vojaštvo in jih pustilo. Vsa dolga vrsta je pa šla mirno in tiho, brez besede, na glavni trg pred vladno palačo.

Tam so se mirno ustavili, sklonili glave in tako sklonjeni pol ure molče stali in protestirali proti krivicam od strani vlade. Strašna je bila tišina, ki se je dvigala nad to nemo množico odločnih vernikov.

Kaj je govorilo iz te tišine, iz tega nemega molčanja tolike množice? Ali ni bila to močna odločna vera, ki se ne boji nobenih groženj, nobene sile, nobenega trpljenja, niti smrti ne, ki neomajno priznava Jezusa Kristusa za svojega Odrešenika in ga ne zataji, tudi če je treba umreti, saj ve, da če zgubi življenje zavoljo Njega, zadobi večno življenje.

Ko so tako pokazali svojo neomajnost in trdnost v veri, so se prav tako razšli, kot so prišli.

Vlada pa še naprej zapira in izganja duhovnike, kaznuje vernike, ki prejemajo sv. svestva in širi gonjo proti kristjanom.

Kaj pa pravijo k temu druge države, one, kulturne države, ki jim krščanstvo prineslo njih izobrazbo? Nič. Molčijo; morda se sramujejo, morda celo vesele, ker bi tudi same rade v lastni državi zatrle vero. Majhen odmev najde tudi protest katoliških škofov, ki pokažejo na divjanje framasonov in marksistov, kot so storili ameriški škofje.

Javno mnenje v premnogih državah je protikatoliško. In marsikje so se približali časi prvih kristjanov, ko bo moral biti vsak, ki izpričuje svojo vero odločno, pripravljen na trpljenje in preganjanje ali celo na smrt.

Naše pa je, da molimo, da čujemo in smo res katoličani ne po imenu, nego v dejanju. Iz Kristusa nam tečejo milosti po sv. svestvih; od tam je vse naše življenje in naša moč. Molimo, za preganjane meksiške kristjane!

Katoliška Cerkev pa ne trpi samo, tudi *raste*. Katoliški misijoni po vojni zaznamenujejo lep prirastek *deset milijonov* krščencev. Katoliška Cerkev stoji trdno po Kristusovih besedah apostolu Petru: „Ti si skala in na to skalo bom sezidal svojo cerkev in vrata peklenska je ne bodo premagala“. (Mat. 16, 18.)

Sestra Marija-Celina.

Rodila se je 1. 1378. maj. 24. na god Marije Pomočnice krščenikov. Oča njej je bio Kastan German, mati pa Kastan rojena Lafaž Marija. Pri svetom krsti je dobila ime Ivanka-Germana. Mati je bila jako pobožna i s svojov pobožnostjov je odgajala tudi svojo hčerko Ivanko-Germano, ki je bila štrto dete. Za njov je Bog dao starišom ešče sedmero decé. Od te rodovitne matere so si druge matere etak gučale: „Kastanova gopa je sveta duša, i v svetosti odgaja tudi svojo deco“. Lepše hvale ne more mati dobiti, kak da vzeme teliko dece gor, keliko njej dober Bog šče pokloniti i da vse te vzgaja v svetosti, to je za Boga. Te vzgoje sad se je na maloj Ivanki hitro pokazao. Detete je goreče, zbrano molilo klečeč pred podobov Bl. Device Marije i s svojimi rečmi, kak celim oponašanjom kazalo, da velika lübezen do Boga gori v tom malom srci. To je mater jako veselilo. — (Dale.)

—Izjava. Gda te svete duše življenjepis objavlamo, delamo to v skladi z odredbov pape Urbana VIII, se podvržemo nezmotljivoj sodbi Cerkve i da za „svetnico“ imenüjemo sestro po človečoj sodbi samo tečas, dokeč njej cerkev ne da toga naslova.

Pišemo si.

Hvaljen Jezuš i Marija.

Predragi naš stric! Tudi jaz Vam javlam, da sam prekvzela Mar. Ograček od moja sestre Elizabete, štera nedavno prišla domo iz Francije, samo svedno na njeni naslov, v Čepinci št. 12. Pa že sam pridobila edno novo naročnico, mojo pajdaškinjo. Ona bi tudi rada mela M. O., da bi se več lepoga navčila iz njega i to od januara naprej prosim vse številke. Vü-pam se, ka mi mali Jezusek v jaslicaj bode pomagao, ka šče več novih naročnikov bóm mogla spraviti, Njemi i Mariji na diko, nam pa na hasek i zveličanje. Kak nova naročnica, dragi stric, Vam prosim od deteta Jezuseka dosta božični darov i blagoslovljeno novo leto, da šče vnogo leta nam morete poslati M. O.

Prosim Vas tudi da molite pred Jezusekom za moške, ka se odvadijo kajenja i preklinjanja. Ve mi tudi molimo za to i za Vas. Pozdravlja Vas globoko Vam vdana po Jezuš i Mariji.

Bibel Adelka, širitelica, Čepinci 12, p. G. Petrovci
Škaper Terezija i Škaper Ana.

— Draga Adelka! Veselim se tvojoj gorečnosti, ka širiš Marijinoj mladosti posvečen list. O, da bi vsi bili v mladosti k njej spodobni! Tvoja molitev za moške je pa Bogi jako prijetna. Hvala, ka moliš za mene. Tudi jaz

bom v tvoje namene moló. Tudi Škaparvoj Treziki i Ančki Bog plačaj za lepe pozdrave. Vse bodite čiste i dostakrat se prečistite! Prečiščavanjá so nebesa na zemli. — Stric.

Dragi naš velečastiti stric! Iz rajskih višav smo se pali včakali veselja starim i mladim, sv. noči rojstva maloga Jezušeka. S temi svetki tudi pride novo leto. Bog zna, če mo kleti v tom časi vsi tak veseli, ali pa mo pod križom večno spali. Vam pa dragi stric želem: Bog Vam daj še dolgo živeti z veseljom trpljenje pretrpeti, da bodete v novom leti šče vekšo pot delali mladini, šče lepše pisali v Marijikin Ograček. I Marija naj Vam izprosi od Jezusa to, da pridete plačilo vživat v sveto nebo. Želem Vam srečno veselo novo leto!

Lebar Mica, Lipovci, štev. 9.

Draga Mica! Jako lepe so tvoje žele: dolgo življenje z veselim trpljenjem i vnogim delom za rešitev mladine. Dete Marijika naj poslušne tvoje prošnje. Življenje brez trpljenja je tak ne življenje, nego zapravljanje življenja. Večkrat stopi, drago dete, k božemi stoli, k sv. obhajili, da bomo vsi znali to pravo življenje živeti, štero meni želeš. — Stric.

Sirotišnica v Slov. Bistrici.

Prečastiti gospod! Bližajo se veseli božični prazniki. Srčna voščila romajo do bližnjih in daljnih sorodnikov, znancev, prijateljev in blagih dobrotnikov, ki se jih vsak še z večjo radostjo spomni ob teh veselih dneh!

Tudi mi otroci tukajšnje sirotišnice smo dolžni se spomniti svojega blagega preč. gospoda. Daleč ste od nas, toda Vaša velika dobrosrčnost sega do nas revnih. Pošiljate nam liste, ki nam kažejo pot v boljšo domovino. Za vse to smo Vam iz srca hvaležni. Naše molitve se dvigajo z vročo željo, da bi še dolgo in srečno živeli, in tako zvesto pomagali bližnjemu v dušnih in telesnih potrebah.

Vsi Vam želimo vesele božične praznike in milostipolno novo leto.

Hvaležni otroci:

Domjan Terezija, Vindišer Marija, Malner Vera, Maršič Veronika, Vesenjaki Marija, Golob Marija, Paulič Zorica, Kaisersberger Štefanija, Livio Justina, Rihtar Amalija, Jančič Marija, Rudolf Marjana, Livio Štefanija, Hraš Katica, Varljen Nada, Srok Minka, Stegenšek Elza, Kavaš Kristina, Tomažič Štefka, Venišnik Anemarija, Gróm Anica, Stegenšek Boža, Španžel Vida, Španžel Marija, Cvirn Viljan, Lado Kovačič, Albin Korenčič, Fric Korenčič, Feliks Ledinek, Kapun Jožef, Ivan Korenčič, Stanko Tirgučan, Adela Petelinšek, Ernest Petelinšek, Erih in Franček.

Tudi jaz Vam želim vesele božične praznike in milosti polno novo leto, s. Regina.

— Prav iz srca se zahvaljujem s. Regini in njenim malčkom za srčne pozdrave. Sirote so največji božji zaklad. Ki jih čuva in občuva, zasluži plačilo brez mere in meje. V molitev sirot se priporoča. — Stric.

Krščanska vojska za rešitev naše mladine.

* 1. Zdehnimo do prišestnega M. Ogračeka vsaki den ednok: Deteca Marijika, naj stariše čuvajo svojo deco greha.

2. Po sobotaj v te gornji namen si z tiste hrane edno žlico menje zagrabi, štero rad maš.

Turnišče. Iz globočine srca se zahvalujemo vsi družbeniki i družbenice Marijine družbe mil. g. Greif Ivani, apati, bivšemi našemi voditeli i farnomi oskrbniki za vse dane lepe nauke, spovedavanje, prečiščavanje i celo vodstvo. Naj njim Marija bo plačnica. — Litrop Štefan, družbenik, Renkovci.

Rešene vganke. Vganke decembra meseca so se glasile: 1. Jezušek je ležao v jaslaj na slami. Je ne to trdosrčnost od strani Marije, ka njemi je ne spravila vankiša i blazine? 2. Kak bi mladina najleže, preskrbela sirotišnici „Deteta Marijike“, ka se reši dugov i razvija?

Jerebic Jožef, Beltinci 161. Je etak rešo tevi vganki: 1. To je ne bila trdosrčnost od strani Marije, nego trdosrčnost od naši človečih src. 2. Naša mladina naj si naroči mladinski list, „Marijikin Ograček“.

Kolar Anton, Beltinci 183. 1. Grešna srca ljudi so bila trda. 2. Naj si mladina naroči „Marijikin Ograček“.

Litrop Štefan, Renkovci 82. 1. To je Jezušova lübezen napravila, naj se nam smili i ga lübiamo. 2. Mladina naj moli za sirotišnico i njej dare poklanja.

Lebar Mica, Lipovci 9. 1. Jezuš je s tem pokazao lübezen do siromakov. 2. Naj mladina kimbole širi dobre knige.

Bibel Adelka, Čepinci 12. 1. Zavolo siromaštva i naše trdosrčnosti, pa naj se ležež zveličamo po siromaštvi. 2. Mladina mora vnogo moliti i dare pobirati na sirotišnico „Deteta Marijike“.

Vseh pet je pravilno rešilo, zato dobijo obečane notese. Stric so je z Ljubljane prinesli, oj kak so lepi!

Nove vganke.

1. Šteri grehi se odpustijo po odpustkaj?

2. V sv. Pismi čtmo, ka so vrazje hodili po zemli, se spravili v človeče telo i dūšo, odkod jih je Jezuš zganjao. Vgonite zato, zakaj so se rešili hūdi dūhovje pekla i gda se rešijo pogüblene dūše pekla?

3. Ka pomeni ete cerkveni napis „Zuš ma i vsak' ma je rad tū Je ga naj!“

Ki vse troje pravilno reši, dobi knigo za nagrado. Rešiti se mora do 8. marca.

Še angelje so spevali. V Turnišči je bilo na Svečnico. Novoga gosp. plebanoša, Jerič Ivana so vpelali na faro, ki je bila po smrti g. Saković Jožefa prazna več let. Pri toj priliki je vsa cerkev tak lepo spevala, ka so njej ešče Angelci pomagali spevati. Smo je vidili. Joj kakši so pa bili? So meli peroti? So v zraki lebdeli? Ni edno, ni drūgo. Nedužna dečica je spevala pred tabernaklom. To so boži angelci. Vsaka mlada dūša je angeo, dokeč je čista, dokeč nema smrtnoga greha. I pri takšoj mladini se angelje radi zdržavajo i ž njov vred spevlejo. Pri nečistoj mladini pa stoji čaren angeo. Imena njemi ne povem. Tej čarni angelje se spravijo v pokvarjeno mladino i se bijejo po njej ponoči okoli tepejo, v cerkvi sinjavajo i se režijo. Oj bodi mi vsa čista mladina, da do se angelje boži zbirali okoli nas.